

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Indledningsvis skal jeg bemærke, at reglerne om, at der for modtagere af en invaliditetsydelse skal ske fradrag i arbejdsløshedsunderstøttelsen, ikke har været genstand for overvejelser i selve arbejdsministeriet, men er fastsat af arbejdsdirektoratet efter forhandling med arbejdsnævnet, således som det er foreskrevet i arbejdsløshedsloven.

Hvad angår selve problemet, bør jeg måske gøre et par bemærkninger for at placere det i en lidt bredere sammenhæng.

I den sociale lovgivning findes der en række ydelser, som mere eller mindre er bestemt som erstatning for tab af arbejdsindtægt; det gælder f. eks. for invalidepensionen og for den indtægtsbestemte folkepension, hvor forholdet er det, at man ikke, når man får sådan pension, kan få arbejdsløshedsunderstøttelse, medmindre der gives dispensation i de enkelte tilfælde. For andre sociale ydelser som f. eks. folkepensionens mindstebeløb, ydelse af ATP og renteerstatning i henhold til ulykkesforsikringsloven, der ikke er tænkt som erstatning for fuldt tab af arbejdsindtægter, gælder, at disse ydelser kan modtages samtidig med arbejdsløshedsunderstøttelse, men sådan, at der gøres fradrag i understøttelsen efter særlige regler.

Til den sidste gruppe af sociale ydelser har arbejdsdirektoratet og arbejdsnævnet henregnet invaliditetsydelsen. Invaliditetsydelsen er en ydelse, som udbetales til personer, der lægeligt set er så alvorligt invaliderede, at de i og for sig opfylder betingelserne for at få invalidepension, men som på grund af en ofte usædvanlig arbejdsindsats afskæres fra invalidepension på grund af arbejdsindtægtens størrelse. Begrundelsen for ydelsen er dobbeltbundet. Dels kan den anses som en ydelse, der supplerer en på grund af invaliditeten lavere arbejdsindtægt, dels som en ydelse, der medgår til dækning af merudgifter begrundet i invaliditeten, således som fru Hanne Reintoft var inde på det. Netop dette dobbelte formål med invaliditetsydelsen gør den vanskelig at rubricere i relation til arbejdsløshedsunderstøttelsen. Jeg vil derfor på foranledning af fru Hanne Reintofts spørgsmål tage skridt til, at problemet tages op til overvejelse i arbejdsministeriet

og eventuelt forhandles med socialministeriet, som lovgivningen om invaliditetsydelsen henhører under.

Hanne Reintoft: Jeg vil meget gerne sige tak for svaret, som jeg er glad for. Netop i disse tider, hvor der tit er arbejdsledighed meget længere, end vi ønsker det, tror jeg, det er et stort problem for de mennesker.

Jeg vil gerne understrege, at det jo er rigtigt, at invaliditetsydelsen skal dække de udgifter, disse mennesker har ved at have arbejde, men det er tit udgifter, der fortsætter også ind i ledighedsperioden, f. eks. har mange af dem været nødt til at anskaffe sig vogn for at komme til arbejdet, og invalideforsikringsretten har støttet dem med denne anskaffelse, og den afskaffer man jo ikke, fordi man er ledig i en periode, man selv håber bliver kort. Dertil kommer udgifter til bandager, slitage af bandager osv., ligesom det altid er dyrere at være syg end at være rask og i funktion.

Arbejdsministeren (Lauge Dahlggaard): Jeg er enig i de bemærkninger, fru Hanne Reintoft gjorde her til slut. Jeg tror, at netop den dobbeltbundede begrundelse, der ligger bag ved invaliditetsydelsen, gør, at det er godt, at vi nu får set på problemet.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring i lov om Danmarks erhvervsfond.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 16) findes i tidenden sp. 496, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 35).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets tekst og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.